

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 573/2015-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou MS Lawyers s. r. o., Ružová dolina 8, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky Mgr. Márie Mäsiarovej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 107/2003, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 107/2003 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 107/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“) vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 12. marca 2003 okresnému súdu návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, v ktorom navrhla, aby bola predmetná nehnuteľnosť prikázaná do vlastníctva odporkyne za primeranú náhradu. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 19 C 47/2003. Sťažovateľka uvádza, že odporkyňa podala 3. júla 2003 návrh, o ktorom sa vedie konanie pod sp. zn. 13 C 107/2003. Okresný súd „pokračoval v oboch konaniach o tej istej veci s tými istými účastníkmi. Až po piatich rokoch som dostala Uznesenie 13 C/114/2003-30, v ktorom súd zastavil konanie na môj návrh, ktorý mu bol doručený o štyri mesiace skôr a pokračoval v konaní na návrh p. [REDACTED]... V období rokov 2005 až do 26. 10. 2012 som neustále žiadala súd, aby vo veci rozhodol, pretože jeho nečinnosťou a neefektívnou prácou mi bolo bránené a zmarené zo strany navrhovateľky p. [REDACTED] užívať môj majetok...“.

Sťažovateľka podala aj sťažnosť predsedovi okresného súdu, ktorý v prípise z 5. decembra 2012 uznal jej sťažnosť za dôvodnú, konštatoval prietahy spôsobené neefektívnym a nesústredeným postupom okresného súdu a uviedol, že bude vo veci vykonávať osobitný dohľad.

Uznesením z 20. februára 2013 okresný súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu. Sťažovateľka uvádza: *„Ako odporca v rade 1/ som vyjadrila nesúhlas so späťvzatím, a teda zastavením konania už na pojednávaní dňa 20. 2. 2013 a odporca v rade 2/ p. [REDAKOVANÉ] doručil dňa 15. 5. 2013 na súd odvolanie proti zastaveniu konania s odôvodnením, že nesúhlasí so zastavením konania z vážnych dôvodov a navrhol v konaní pokračovať. Dňa 2. 1. 2014 som doplnila závažné dôvody, pre ktoré nie je možné konanie zastaviť...“*

Sťažovateľka namieta, že okresný súd nepredložil odvolanie ani po 13 mesiacoch na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Vo veci nekonal od podania návrhu v júni 2003 až do 5. decembra 2012, prvé pojednávanie sa konalo až 20. februára 2013, keď konanie z dôvodu späťvzatia návrhu zastavil.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd *„po preskúmaní konštatoval, že v predmetnom konaní 13 C/107/2003 došlo k prietahom v trvaní mnohých rokov, počas ktorých súd konal neefektívne a neodôvodnenou nečinnosťou spôsobil stav, že sťažovateľka nemôže už jedenásť rokov užívať svoje vlastníctvo (majetok)... a preto jej prináleží aj finančné odškodnenie vo výške 30 tis. € (slovom tridsaťtisíc), s povinnosťou vyplatiť do 3 dní od rozhodnutia“*.

Okresný súd sa vyjadril k sťažnosti sťažovateľky prípisom č. Spr. 3651/2014 zo 14. novembra 2014, v ktorom sa uvádza:

„Sťažovateľka v uvedenom konaní vystupuje ako odporkyňa v I. rade.

Skutkové okolnosti udávané v ústavnej sťažnosti zo strany navrhovateľky týkajúce sa jednotlivých úkonov súdu nenamietame.

Konanie vedené pod sp. zn. 13 C 107/2003 začalo na podnet navrhovateľky [REDACTED], pričom predmetom konania bol alternatívny návrh na určenie vlastníckeho práva resp. zrušenie podielového spoluvlastníctva týkajúceho sa nehnuteľnosti na [REDACTED], ktoré sú zapísané na [REDACTED]. Navrhovateľka v priebehu konania niekoľko krát menila, upresňovala a doplňovala návrh, keď tento jednoznačne upresnila so svojim podaním zo dňa 08. 07. 2012 ako žalobu o určenie, že je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľnosti. Na pojednávaní dňa 20. 02. 2013 návrh zobrala späť a preto súd uznesením zo dňa 20. 02. 2013 konanie vo veci zastavil. Odporkyňa v I. rade voči zastavujúcemu uzneseniu odvolanie nepodala.

Sťažovateľka – odporkyňa v danom konaní podávala viacero protinávrhov na reálne plnenie ale i na zrušenie a vypredanie podielového spoluvlastníctva. V súvislosti so zastavením konania zo dňa 20. 02. 2013 boli všetky jej návrhy vylúčené na samostatné konanie, pričom podaním doručeným na súd dňa 25. 02. 2013 všetky svoje protinávrhy zobrala späť a následne bolo konanie o týchto protinávrhoch vrátane protinávrhu na zrušenie a vypredanie podielového spoluvlastníctva zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 15 C 41/2013 zo dňa 20. 03. 2013 (právoplatnosť nadobudlo 16. mája 2013, pozn.). Voči uzneseniu o zastavení konania sťažovateľka odvolanie nepodala. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že súd nemal začať konať po sp. zn. 13 C 107/2003 keď ona podala návrh pod sp. zn. 19 C 47/2003 vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva dňa 12. 03. 2003, tak v tejto súvislosti ja poukazujem na to, že toto konanie bolo zastavené podľa § 43 ods. 2 O. s. p. pre vady návrhu a tieto neboli odstránené ani v odvolacej lehote a nebolo podané ani odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu preto konanie bolo právoplatne zastavené.

Ďalej poukazujem na to, že navrhovateľka dňa 25. 07. 2014 podala návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré je vedené pod sp. zn. 19 C 218/2014. V tejto veci prebieha príprava pojednávania.

Toho času prebieha odvolacie konanie proti uzneseniu o zastavení konania sp. zn. 13 C 107/2003, ktoré podal odporca v II. rade [REDACTED].“

Ústavnému súdu bol 24. novembra 2014 z Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) doručený spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 13 C 107/2003.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením č. k. II. ÚS 573/2015-28 z 10. septembra 2015 prijal sťažnosť na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd vyzval prípisom z 25. septembra 2015 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k vecnej stránke prijatej sťažnosti, k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho požiadal o zaslanie spisu sp. zn. 13 C 107/2003.

Predseda okresného súdu prípisom č. Spr. 3675/2015 z 18. decembra 2015 (doručeným 31. decembra 2015) zaslal ústavnému súdu vyjadrenie zákonného sudcu z 18. decembra 2015 k ústavnej sťažnosti, vo vzťahu k vecnej stránke sťažnosti, poukázal na odpoveď na sťažnosť predsedu okresného súdu č. Spr. 2086/2012 z 5. decembra 2012 a odpoveď na sťažnosť predsedu okresného súdu

. Spr. 2070/2014 z 5. augusta 2014, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Predseda okresného súdu tiež oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania, a zároveň zaslal ústavnému súdu súdny spis sp. zn. 13 C 107/2003.

Z vyjadrenia zákonného sudcu k ústavnej sťažnosti z 18. decembra 2015 vyplýva:

«Vec bola pridelená do môjho súdneho oddelenia dňa 7. 3. 2006 /

. l. 75/.

Na pojednávaní dňa 20. 2. 2013 vzala navrhovateľka [REDAKOVANÉ] svoj návrh na začatie konania celkom späť, /potom, ako na tomto pojednávaní ho zmenila/, preto som konanie zastavil, návrh bol vzatý späť pred začatím pojednávania, a preto nesúhlas odporkyne I/ so späťvzatím návrhu nebol v zmysle § 96 ods. 3 OSP účinný, podotýkam, že v merite veci sa v konaní vôbec nepojednávalo, teda ani pred uvedenom zmenou návrhu na začatie konania.

Zároveň som vylúčil na samostatné konanie návrhy odporkyne I//

. l. 616-617/, dňa 25. 2. 2013 boli od odporkyne 1/ súdu doručené späťvzatia uvedených návrhov, /č. l. 619/, konania v uvedených návrhoch som zastavil uznesením č. k. 15 C/41/2013-60, zo dňa 20. 3. právoplatným dňa 16. 5. 2013.

Zo spisu veci tunajšieho súdu vedenej pod sp. zn. 19 C/230/2014, som zistil, že dňa 7. 8. 2014 podala [REDAKOVANÉ], /v tomto konaní ako odporkyňa 1/, návrh začatie konania označeného ako „žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti,“ ktorá je predmetom tohto konania, pričom ako odporkyňa 1/ je označená [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] /v tomto konaní ako navrhovateľka/ a [REDAKOVANÉ] /v tomto konaní ako odporca 2/.

Podľa návrhu navrhovateľka /v tomto konaní ako odporkyňa 1/ navrhuje, aby odporkyni 1/ /v tomto konaní ako navrhovateľka/ bola uložená povinnosť uhradiť jej vo forme mesačného nájomného... za užívanie nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania... Určenie vlastníckeho práva však návrh neobsahuje.

Dňa 3. 2. 2015 bolo súdu od navrhovateľky /v tomto konaní ako odporkyni 1/ doručené späťvzatie návrhu, na pojednávaní dňa 10. 2. 2015 súd konanie zastavil, uznesenie sa stalo právoplatným dňa 27. 3. 2015.

Zo spisu veci tunajšieho súdu vedenej pod sp. zn. 45 C/218/2014 som zistil, dňa 25. 7. 2014 podala navrhovateľka [REDAKOVANÉ] /v tomto konaní ako odporkyňa 1/ návrh na začatie konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré sú predmetom tohto konania, pričom ako odporkyňa 1/ je označená [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] /v tomto konaní ako navrhovateľka/ a [REDAKOVANÉ] /v tomto konaní ako odporca 2/, úpravou zo dňa 18. 11. 2015 bolo nariadené pojednávanie na deň 10. 3. 2016.

Úpravou zo dňa 11. 8. 2014 bol spis veci vedenej pod sp. zn. 13 C/107/2003 predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaniach odporcov 1/ a 2/ proti uzneseniu o zastavení konania.

Prípisom zo dňa 5. 10. 2015 požiadal predseda Okresného súdu Bratislava III Krajský súd v Bratislave o zapožičanie uvedeného spisu veci z dôvodu vyjadrenia sa k ústavnej sťažnosti odporkyňou 1/.

Podľa môjho názoru sa vo veci riadne konalo od mojej úpravy zo dňa 2. 10. 2008, ktorou som nariadil pojednávanie na deň 21. 1. 2009. /č. l. 94/.

Pokiaľ ide o moju nečinnosť v období, kedy mi bol pridelený spis vecí do prvého úkonu, tak poukazujem na to, že od 1. 1. 1998 som vykonával funkciu podpredsedu tunajšieho súdu so špecializovanými agendami Okresného súdu Bratislava III a zrušeného Okresného súdu Bratislava – vidiek, a to ochrany osobnosti a vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to všetky veci, staré i nové nápad vecí a bolo to okolo dvesto vecí, ochrany osobnosti sú rozhodnuté všetky, právoplatne až na pár vecí a vypořádania BSM taktiež, po tom, ako som prestal vykonávať dňa 31. 3. 2006 funkciu podpredsedu tunajšieho súdu mi bol predsedom súdu pustený plný nápad vecí, podotýkam, že vtedy sme vybavovali aj agendu, ktorá by inak patrila Okresnému súdu Pezinok, ktorý opäťovne vznikol neskôr, nápad vecí bol naozaj vysoký, staré i nové veci sa nedali vybavovať priebežne.»

Predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť č. Spr. 2086/2012 z 5. decembra 2012 uviedol: „Listami doručenými na Okresný súd Bratislava III dňa 26. 10. 2012, 6. 11. 2012, 5. 11. 2012 a 23. 11. 2012 podávate sťažnosť na prieťahy a postup súdu v konaní 13 C 107/2003.

Vašu sťažnosť som prešetril v súlade s § 62 a nasl. zák. č. 757/2004 Z. z...

Z obsahu spisu 13 C 107/2003 som zistil, že žaloba bola podaná dňa 3. 7. 2003...

Napriek tomu, že z pohľadu zaužívanej súdnej praxe sa jedná o štandardnú žalobu, doposiaľ vo veci nebolo rozhodnuté a nebolo ani otvorené pojednávanie. Z obsahu spisu nevyplýva, že by otvoreniu pojednávania bránili závažné okolnosti. Postup súdu možno v danom prípade charakterizovať ako neefektívny a nesústredený. Súd doposiaľ nerozhodol o žiadnej zmene návrhu zo strany navrhovateľky, ktorá návrh postupne menila od 21. 5. 2009. Prieťahy v konaní som zistil i vzhľadom na odstup času medzi jednotlivými úkonmi súdu, keď napr. pojednávanie zo dňa 22. 4. 2009 bolo odročené na neurčito, vzhľadom na avizovanú zmenu návrhu, pričom avizovaná zmena návrhu bola súdu doručené dňa 21. 5. 2009. O tejto súd nerozhodol a pojednávanie vytýčil na 1. 10. 2010. Za neefektívny postup súdu kvalifikujem i tú skutočnosť, že súd viacero pojednávani, na ktorom boli všetci účastníci odročoval z dôvodu eventuálne zmeny návrhu. Za neefektívny postup možno kvalifikovať i odročenie termínu pojednávania dňa 28. 5. 2011

za účelom zváženia ďalších procesných úkonov a následne bez ďalšieho vytyčenie termínu pojednávania až na 6. 6. 2012.

Vzhlľadom na vyššie uvedené skutočnosti kvalifikujem Vašu sťažnosť na prietahy v konaní za dôvodnú. Vo veci budem vykonávať osobitný dohľad. Za uvedené prietahy sa Vám v zmysle štátnej správy súdu ospravedlňujem.“

Vo svojej odpovedi na sťažnosť č. Spr. 2070/2014 z 5. augusta 2014 predseda okresného súdu uviedol: „Dňa 19. 06. 2014 bola Okresnému súdu Bratislava III doručená Vaša sťažnosť prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 13 C 107/2003.

Vašu sťažnosť ste doplnili podaním zo dňa 11. 07. 2014 a 25. 07. 2014. Vo svojej sťažnosti poukazujete na to, že zákonný sudca vo veci zastavil konanie, pričom odporca v II. rade [REDAKOVANÉ] so zastavením konania z vážnych dôvodov nesúhlasí. Rovnako Vy ste doplnila dňa 02. 01. 2014 vážne dôvody na nesúhlas so zastavením konania. V doplnenej sťažnosti žiadate o pridelenie veci inému sudcovi.

Vašu sťažnosť som prešetril v súlade s § 62 a nasl. Zák. č. 757/2004 Z. z.

Úvodom poukazujem najmä na tú skutočnosť, že sťažnosťou som sa zaoberal už listom zo dňa 05. 12. 2012, č. Spr. 2086/2012, preto v tejto veci sa zaoberám eventuálnymi prietahmi v konaní po 05. 12. 2012.

Dňa 20. 02. 2013 bol vo veci vytyčený termín pojednávania, na ktorom došlo k odsúhlaseniu zmeny návrhu a na ktorom navrhovateľka v celom rozsahu zobrala návrh späť. Konanie bolo uznesením zo dňa 20. 02. 2013 zastavené. Voči uzneseniu o zastavení konania ste odvolanie nepodali. Voči uzneseniu o zastavení konania podal odvolanie [REDAKOVANÉ], toto odvolanie doručil súdu dňa 15. 05. 2013, následne ste sa vyjadrovali písomným podaním k dôvodom, pre ktoré nie je možné konanie zastaviť. Vaše podania ako i podania ostatných účastníkov boli doručované vzájomne všetkým účastníkom na vyjadrenie.

Prietah zistený v súvislosti s predložením spisu na Krajský súd v Bratislave bude bezprostredne odstránený predložením spisu na Krajský súd v Bratislave, ktorý bude rozhodovať o odvolaní odporcu v II. rade proti uzneseniu o zastavení konania...

Vo veciach nariaďujem trojmesačný nepretržitý dohľad až do jej právoplatného skončenia.“

Ústavný súd prípisom č. k. II. ÚS 573/2015-37 z 5. januára 2016 vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby zaujala stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu, ktoré jej v prílohe zaslal, a oznámila ústavnému súdu, či súhlasí s tým, aby sa podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustilo od ústneho pojednávania.

Dňa 21. januára 2016 doručila sťažovateľka ústavnému súdu stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 18. decembra 2015, súčasťou ktorého bol aj jej súhlas s upustením od ústneho pojednávania. Sťažovateľka potom ako prepísala časť vyjadrenia predsedu okresného súdu, vo svojom vyjadrení uviedla: „S obsahom oboch odpovedí predsedu [REDAKOVANÉ] na sťažnosti pre prietahy sa plne stotožnil aj súčasný predseda OS BA III. [REDAKOVANÉ] vo svojom vyjadrení pre Ústavný súd SR zo dňa 18. 12. 2015.

Sťažovateľka trvá na svojom práve na odškodnenie, pretože konanie súdu poznačené značnými prietahmi a nečinnosťou súdu má za následok, že nemôže užívať a využívať svoje vlastníctvo...

Na vysvetlenie sťažovateľka uvádza, že vzala späť svoj návrh na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva..., ktoré uznesením 15 C/41/2013-60 súd zastavil a ktoré predtým vyčlenil na samostatné konanie. Po mnohých rokoch skúsenosti s neefektívnou a nesústredenou prácou zákonného sudcu stratila právnu istotu, že sa vzhľadom na svoj vek 60 rokov v zdraví dožije svojho práva a bude môcť svoje vlastníctvo užívať a využívať vo svoj prospech, a preto už vo svojej druhej sťažnosti zo dňa 19. 6. 2014 adresovanej predsedovi OS BA III žiadala o výmenu sudcu, čo však v zmysle právomoci predsedu súdu nebolo možné. Preto podala nový návrh a v súčasnom období prebieha konanie vo veci zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva sp. zn. 45 C/2018/2014, v ktorom je už vytýčený termín pojednávania.“

Keďže účastníci konania zhodne ústavnému súdu oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona

o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z doručeného súdneho spisu vyplýva tento prehľad úkonov okresného súdu:

Navrhovateľka 3. júla 2003 podala okresnému súdu návrh „na vydržanie, prípadne na zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva príkazom veci za náhradu“. Ako odporcov označila sťažovateľku a [REDACTED], Csc. (ďalej len „odporca 2“).

Dňa 16. septembra 2003 okresný súd k spisu sp. zn. 13 C 107/2003 pripojil spis sp. zn. 19 C 47/2003.

Uznesením z 24. septembra 2003 okresný súd vyzval navrhovateľku na doplnenie návrhu o potrebný počet rovnopisov a 9. októbra 2003 ju vyzval na zaplatenie súdneho poplatku. Navrhovateľka doplnila návrh a zaplatila súdny poplatok 22. októbra 2003.

Okresný súd zaslal 4. decembra 2003 návrh odporcom na vyjadrenie v lehote 15 dní. Vyjadrenie sťažovateľky bolo okresnému súdu doručené 15. decembra 2003. Odporca 2 doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu 23. decembra 2003. Spolu s vyjadrením podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Okresný súd vyzval 8. januára 2004 odporcu 2 na odstránenie väd podania z 23. decembra 2003 a následne ho nasledujúci deň vyzval aj na zaplatenie súdneho poplatku. Uznesením z 12. marca 2004 okresný súd konanie o vydanie predbežného opatrenia zastavil.

Sťažovateľka prostredníctvom právnej zástupkyne doručila 10. februára 2005 okresnému súdu podanie, ktorým žiadala o informáciu, v akom štádiu sa vec nachádza. Obdobné podanie sťažovateľka doručila okresnému súdu aj 11. marca 2005. Následne 7. apríla 2005 okresný súd určil termín pojednávania na 30. máj 2005. Dňa 24. mája 2005

však okresný súd nariadené pojednávanie zrušil z dôvodu žiadosti právnej zástupkyne sťažovateľky, ktorú odôvodnila inými neodkladnými pracovnými povinnosťami.

Dňa 5. decembra 2005 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila okresnému súdu podanie, ktorým mu oznámila ukončenie zastupovania jej klientky na základe vzájomnej dohody.

Dňa 7. marca 2006 bol spis pridelený inému sudcovi.

Dňa 25. mája 2006 navrhovateľka doručila okresnému súdu podanie, ktorým ho požiadala o urýchlenie konania, a zároveň mu zaslala aj návrh na zmier určený odporcom. Obdobné podanie, ktorým navrhovateľka žiadala o urýchlenie konania, doručila okresnému súdu aj 7. decembra 2007.

Dňa 19. marca 2008 sťažovateľka okresnému súdu oznámila ukončenie zastupovania zvolenou advokátkou.

Okresný súd 3. októbra 2008 určil termín pojednávania na 21. január 2009. Dňa 21. januára 2009 sa na pojednávanie ustanovili všetci účastníci. Právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní predložil okresnému súdu doplnenie návrhu, ktorý okresný súd krátkou cestou doručil odporcom a pojednávanie odročil na 11. marec 2009.

Dňa 10. februára 2009 doručila sťažovateľka okresnému súdu podanie, ktorým sa vyjadrila k doplneniu návrhu. Odporca 2 sa vyjadril k doplneniu návrhu podaním doručeným okresnému súdu 2. marca 2009.

Okresný súd sa 11. marca 2009 na pojednávaní, na ktoré sa ustanovili všetci účastníci, pokúsil o zmier, avšak bezvýsledne. Následne bolo pojednávanie odročené na 22. apríl 2009.

Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 22. apríla 2009, na ktoré sa opäť ustanovili všetci účastníci konania, požiadal právny zástupca navrhovateľky okresný súd o odročenie pojednávania na účely prepracovania návrhu na začatie konania s tým, že ho dodá v lehote jedného mesiaca. Okresný súd následne pojednávanie odročil na neurčito s tým, že vyčká na prepracovaný návrh.

Prepracovaný návrh označený ako „*Zmena návrhu*“ bol okresnému súdu doručený 21. mája 2009. Dňa 23. decembra 2009 navrhovateľka doručila okresnému súdu ďalšie podanie označené ako „*Zmena návrhu – Žaloba o určenie vlastníckeho práva*“.

Dňa 18. augusta 2010 okresný súd určil termín pojednávania na 1. október 2010. Sťažovateľka sa 6. septembra 2010 vyjadrila k zmene návrhu.

Dňa 1. októbra 2010 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktoré sa ustanovili všetci účastníci konania, kde sa okresný súd pokúsil o zmierné riešenie sporu s tým, že účastníci zhodne uviedli, že na budúcom pojednávaní oznámia okresnému súdu jeho výsledok. Okresný súd pojednávanie odročil na 19. november 2010.

Navrhovateľka 10. novembra 2010 doručila okresnému súdu podanie, ktorým požiadala o „*dočasné pozastavenie konania*“ do skončenia konania o novoobjavenom majetku poručiteľa. Následne 15. novembra 2010 doručila okresnému súdu ďalšie podanie, ktorým opravila svoje predošlé podanie na žiadosť o prerušenie konania z uvedeného dôvodu.

Pojednávanie nariadené na 19. november 2010 aj napriek tomu, že sa naň ustanovili všetci účastníci konania, okresný súd odročil na neurčito na účely rozhodnutia o návrhu navrhovateľky na prerušenie konania.

Dňa 6. decembra 2010 sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie, v ktorom sa vyjadrila k návrhu na prerušenie konania v tom zmysle, že s prerušením konania nesúhlasí.

Následne 17. decembra 2010 svoje podanie ešte doplnila a 29. decembra 2010 doručila okresnému súdu návrh na zamietnutie žiadosti navrhovateľky o prerušenie konania.

Dňa 28. januára 2011 doručila sťažovateľka okresnému súdu podanie, ktorým požiadala o vydanie predbežného opatrenia. Okresný súd uznesením z 28. februára 2011 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu, že hmotnoprávne ani procesnoprávne nesúvisí s meritom prerokovanej veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29. marca 2011.

Okresný súd 12. apríla 2011 určil termín pojednávania na 25. máj 2011, ktoré, aj keď na ňom boli všetci účastníci prítomní, bez prerokovania veci odročil na neurčito s tým, že zväží vykonanie ďalších procesných úkonov.

Dňa 27. mája 2011 sťažovateľka doručila okresnému súdu na vedomie podanie, ktorého obsahom bol návrh mimosúdnej dohody zaslaný navrhovateľke.

Dňa 21. februára 2012 doručila sťažovateľka okresnému súdu návrh na určenie veľkosti spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnosti na [REDAKOVANÉ], a žiadosť, aby bol jej návrh prerokovaný v tomto konaní. Nasledujúci deň, t. j. 22. februára 2012, doručila okresnému súdu podanie, ktorým ho požiadala o podanie informácie a o nariadenie pojednávania.

Okresný súd 24. apríla 2012 určil termín pojednávania na 6. jún 2012.

Dňa 17. mája 2012 doručila navrhovateľka okresnému súdu podanie, ktorým zmenila petit na návrh na určenie, že je výlučnou vlastníčkou domu na [REDAKOVANÉ]

Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 6. júna 2012, právny zástupca navrhovateľky oznámil okresnému súdu, že po dohode s navrhovateľkou podá „definitívny návrh na začatie konania“ v lehote jedného mesiaca, na čo okresný súd pojednávanie odročil

na 14. september 2012 s tým, že právny zástupca predloží upravený návrh do jedného mesiaca.

Sťažovateľka 12. júna 2012 doručila okresnému súdu podanie, ktorého obsahom bol jej nesúhlas s postupom navrhovateľky, a 19. júna 2012 doručila ďalšie podanie označené ako „*námietka proti uzneseniu súdu zo 6. 6. 2012*“.

Dňa 9. júla 2012 navrhovateľka okresnému súdu doručila podanie, ktorým spresnila svoj návrh s označením ako „*Žaloba na určenie vlastníckeho práva*“.

Okresný súd 26. júla 2012 zmenil termín pojednávania z pôvodne určeného 14. septembra 2012 na 12. september 2012. Dňa 8. augusta 2012 a následne aj 13. augusta 2012 sťažovateľka okresnému súdu doručila podania, v ktorých sa vyjadrila k návrhu a k veci celkovo. Odporca 2 doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie 22. augusta 2012.

Na pojednávaní uskutočnenom 12. septembra 2012 okresný súd „krátkou cestou“ doručil účastníkom ich jednotlivé podania a pojednávanie odročil na 24. október 2012. Navrhovateľka 23. októbra 2012 oznámila okresnému súdu, že sa nedostaví na pojednávanie a vznáša námietku zaujatosti proti predsedovi senátu, ktorú odôvodní do 14 dní, preto okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 24. októbra 2012, na ktorom boli prítomní odporcovia, pojednávanie odročil na neurčito s tým, že vyčká na odôvodnenie námietky zaujatosti. Odôvodnenie námietky zaujatosti navrhovateľka okresnému súdu doručila 5. novembra 2012.

Okresný súd 14. januára 2013 určil termín pojednávania na 20. február 2013, a zároveň prípisom oznámil navrhovateľke, že jej námietku nepredloží krajskému súdu, pretože nebola podaná v určenej lehote.

Sťažovateľka 4. februára 2013 doručila okresnému súdu podanie, ktorého obsahom bol návrh na vykonanie dokazovania a doplnenie jej žaloby zo 14. marca 2011.

Dňa 20. februára 2013 prebehlo pojednávanie, na ktorom boli účastníci prítomní, kde okresný súd doručil vzájomne účastníkom ich návrhy, rozhodol o pripustení zmeny návrhu na začatie konania. Navrhovateľka na pojednávaní oznámila, že berie späť svoj návrh v celom rozsahu, sťažovateľka vyhlásila, že nesúhlasí so späťvzatím návrhu, okresný súd následne vyhlásil uznesenie o zastavení konania a uznesenie o vylúčení návrhov sťažovateľky na samostatné konanie.

Dňa 25. februára 2013 sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie, ktorým vzala späť svoje návrhy. Okresný súd uznesením č. k. 15 C 41/2013-60 z 20. marca 2013 zastavil konanie o vylúčených nárokoch sťažovateľky.

Dňa 9. mája 2013 podala navrhovateľka odvolanie proti výroku o nepriznaní náhrady trov konania a 15. mája 2013 doručil okresnému súdu odvolanie odporcu 2 proti uzneseniu o zastavení konania. Okresný súd 9. decembra 2013 zaslal odvolanie odporcu 2 navrhovateľke a sťažovateľke, zároveň pripojil spis sp. zn. 15 C 41/2013.

Sťažovateľka 3. januára 2014 doručila okresnému súdu e-mailové podanie označené ako „*Doplnenie odvolania proti zastaveniu...*“, ktoré 13. januára 2014 doplnila aj písomne.

Dňa 14. januára 2014 navrhovateľka doručila okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu odporcu 2. Okresný súd 27. júna 2014 zaslal doplnenie dôvodov sťažovateľky navrhovateľke a odporcovi 2, zároveň sťažovateľke a odporcovi 2 zaslal vyjadrenie navrhovateľky k odvolanou odporcu 2.

Sťažovateľka sa k podaniam navrhovateľky písomne vyjadrila 11. júla 2014.

Predseda okresného súdu prípisom č. Spr 2070/2014 z 5. augusta 2014 informoval sťažovateľku o vybavení jej sťažnosti na priesťahy v konaní.

Dňa 11. augusta 2014 okresný súd pripravil predkladaciu správu, ktorú krajskému súdu spolu s odvolaním odporcu 2 doručil 18. augusta 2014.

Konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vzhľadom na to, že si ústavný súd pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, nemožno z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 107/2003 po viacerých zmenách petitu navrhovateľkou bolo rozhodovanie o návrhu vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti patrí k štandardným konaniam všeobecných súdov. Uvedené potvrdil aj predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť č. Spr. 2086/2012 z 5. decembra 2012, v ktorej sa vyjadril, že z pohľadu zaužívanej praxe ide o štandardnú žalobu. Aj z pohľadu ústavného súdu sa napadnuté konanie nejaví zložité či už po stránke skutkovej, alebo právnej. Napriek tomu napadnuté konanie trvá už takmer 13 rokov.

2. Druhým hodnotiacim kritériom významným pre rozhodnutie, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, je správanie účastníka konania. Sťažovateľka riadne a včas reagovala na výzvy okresného súdu a ustanovovala sa aj na nariadené pojednávania. Adresovala okresnému súdu viacero podaní, ktorými sa snažila domôcť ochrany svojich práv. Podala viacero návrhov na začatie konania, ktorých predmetom bola nehnuteľnosť, o ktorej sa pojednávalo v napadnutom konaní, čím čiastočne prispela k namietanej dĺžke napadnutého konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj hodnotením napadnutého konania podľa tretieho kritéria, t. j. postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Konanie na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 107/2003 začalo 3. júla 2003, keď navrhovateľka podala svoj návrh. Okresný súd navrhovateľku vyzval na doplnenie potrebného počtu rovnopisov až po viac ako dvoch mesiacov. V predmetnej veci bolo nariadených 9 pojednávanií. Pojednávania boli odročované aj napriek tomu, že účastníci konania sa na nich riadne zúčastňovali. Pojednávania boli nariaďované vo veľkom časovom odstupe. Prvé pojednávanie okresný súd nariadil až 7. apríla 2005, t. j. po viac ako roku a deviatich mesiacoch, následne až do 7. marca 2006, keď bol spis pridelený inému sudcovi, okresný súd v predmetnej veci nevykonal žiaden úkon. Nasledujúce pojednávanie od pridelenia veci inému sudcovi bolo nariadené až na 21. január 2009. Ďalším neefektívnym krokom zo strany okresného súdu bolo odročenie pojednávania z 22. apríla 2009 na neurčito z dôvodu avizovanej zmeny

návrhu. Napriek tomu, že avizovaná zmena návrhu bola okresnému súdu doručená už 21. mája 2009, o tejto okresný súd nerozhodol a pojednávanie nariadil na 1. október 2010. Za rovnako neefektívny postup okresného súdu možno označiť aj pojednávanie z 25. mája 2011, keď okresný súd bez bližšieho odôvodnenia odročil toto pojednávanie na neurčito s tým, že zväží vykonanie ďalších procesných úkonov. Pričom nasledujúce pojednávanie po tomto postupe okresného súdu bolo nariadené až na 6. jún 2012. Postup okresného súdu v období od 3. júla 2003 do 5. decembra 2012 označil za neefektívny a nesústredný aj vtedajší predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť (č. Spr 2086/2012 z 5. decembra 2012) sťažovateľke, ktorá v tom čase podala štyri sťažnosti na prieťahy v konaní. Predseda okresného súdu tiež v odpovedi konštatoval, že otvoreniu pojednávania nebránili žiadne závažné okolnosti. Na druhej strane ústavný súd nemohol prehliadnuť, že k namietanej dĺžke napadnutého konania prispeli aj samotní účastníci, keď podávali návrhy na spresnenie predmetu konania, ako aj ďalšie procesné návrhy „na ktoré sú/boli oprávnení podľa OSP“, s ktorými sa musel okresný súd vysporiadať, avšak rozhodovanie o týchto návrhoch, ktoré ovplyvnili dĺžku napadnutého konania, nemôžu ísť na vrub okresnému súdu.

Vo veci konajúci sudca, ktorému bola vec pod sp. zn. 13 C 107/2003 pridelená 7. marca 2006, svoju nečinnosť zdôvodnil vysokým nápadom vecí. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (napr. IV. ÚS 169/08, IV. ÚS 207/09). Ústavný súd zistil, že prieťahov v konaní sa okresný súd dopustil aj v nasledujúcom období. Na pojednávaní uskutočnenom 20. februára 2013 okresný súd zastavil konanie z dôvodu, že navrhovateľka zobrala svoj návrh späť. Odporca 2 podal proti uzneseniu o zastavení konania 15. mája 2013 odvolanie, pričom k predloženiu veci krajskému súdu na konanie o odvolaní došlo až 18. augusta 2014.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd uzavrel, že možno konštatovať, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 13 C 107/2003 bolo neefektívne a nesústredené, a preto týmto svojím postupom porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 30 000 €, čo odôvodňuje tým, že konanie je poznačené značnými prietahmi a nečinnosťou okresného súdu, čo ma za následok, že nemôže užívať a využívať svoje vlastníctvo už takmer 13 rokov.

Po posúdení okolností prípadu vrátane doterajšej dĺžky napadnutého konania, jeho skutkovej a právnej zložitosti, významu pre sťažovateľku a jej správania ústavný súd považoval v konkrétnych okolnostiach daného prípadu priznanie sumy 500 € sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, II. ÚS 466/2013). Vzhľadom na to, že sťažovateľka v sťažnosti nepožadovala náhradu trov konania, ústavný súd o trovách konania nerozhodoval.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016